

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 4 september 2014*

”Begäran om förhandsavgörande — Område med frihet, säkerhet och rättvisa — Förordning (EG) nr 810/2009 — Artiklarna 24.1 och 34 — Enhetlig visering — Upphävande eller återkallande av en enhetlig visering — Giltigheten av en enhetlig visering som anbringats på en ogiltig resehandling — Förordning (EG) nr 562/2006 — Artiklarna 5.1 och 13.1 — In- och utresekontroller — Inresevillkor — Nationell bestämmelse som kräver att giltig visering anbringats på en giltig resehandling”

I mål C-575/12,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Administratīvā apgabaltiesa (Lettland), genom beslut av den 4 december 2012, som inkom till domstolen den 7 december 2012, i målet

Air Baltic Corporation AS

mot

Valsts robežsardze,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Bay Larsen (referent) samt domarna M. Safjan, J. Malenovský, A. Prechal och K. Jürimäe,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: handläggaren M. Aleksejev,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 19 mars 2014,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Air Baltic Corporation AS, genom I. Jansons och M. Freimane, juridiska rådgivare,
- Lettlands regering, genom I. Kalniņš och D. Pelše, båda i egenskap av ombud,
- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av G. Palatiello, avvocato dello Stato,
- Finlands regering, genom J. Heliskoski och J. Leppo, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: lettiska.

— Schweiz regering, genom D. Klingele, i egenskap av ombud,
— Europeiska kommissionen, genom G. Wils och A. Sauka, båda i egenskap av ombud,
och efter att den 21 maj 2014 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 562/2006 av den 15 mars 2006 om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna) (EUT L 105 s. 1), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 265/2010 av den 25 mars 2010 (EUT L 85, s. 1, nedan kallad *kodexen om Schengengränserna*), och av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) (EUT L 243, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan flygbolaget Air Baltic Corporation AS (nedan kallat *Air Baltic*) och Valsts robežsardze (gränspolisen). Målet rör den senares beslut att ålägga Air Baltic en administrativ sanktionsavgift för att ha transporterat en person till Lettland utan att personen i fråga förfogade över de resehandlingar som krävdes för att få passera gränsen.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Kodexen om Schengengränserna

- 3 Skäl 4, 6, 7, 8 och 19 i kodexen om Schengengränserna har följande ordalydelse:
"(4) När det gäller gränskontroll vid de yttre gränserna, är införandet av ett gemensamt regelverk, bland annat genom en konsolidering och utveckling av det befintliga regelverket på området, ett av huvudinslagen i den gemensamma förvaltningen av de yttre gränserna ...
...
(6) Gränskontroll är av intresse inte endast för de medlemsstater vid vars yttre gränser den utförs utan för samtliga medlemsstater som har avskaffat inre gränskontroll. Gränskontrollen bör bidra till kampen mot olaglig invandring och människohandel samt till förebyggande av alla typer av hot mot medlemsstaternas inre säkerhet, allmänna ordning, folkhälsa och internationella förbindelser.
(7) In- och utresekontroller bör genomföras på ett sådant sätt att mänsklig värdighet respekteras fullt ut. Gränskontroll bör genomföras på ett professionellt och respektfullt sätt och stå i proportion till de syften som eftersträvas.
(8) Gränskontroll omfattar inte bara kontroll av personer vid gränsövergångsställen och bevakning mellan dessa gränsövergångsställen utan även en analys av riskerna för den inre säkerheten och analys av de hot som kan påverka de yttre gränsernas säkerhet. Det är därför nödvändigt att fastställa villkor, kriterier och regler för kontrollen vid gränsövergångsställena och för gränsövervakningen.

...

(19) Eftersom målet för förordningen, det vill säga inrättandet av regler för gränspassage för personer inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel [5 i FEUF] ...”

4 I artikel 1 i nämnda kodex, med rubriken ”Syfte och principer”, anges följande:

”Enligt denna förordning skall ingen gränskontroll ske av personer vid passage av de inre gränserna mellan Europeiska unionens medlemsstater.

Genom förordningen införs regler för gränskontroll av personers passage av EU-medlemsstaternas yttre gränser.”

5 Enligt artikel 2.10 i nämnda kodex ska ”in- och utresekontroller” förstås som ”kontroller vid gränsövergångsställen för att säkerställa att personer, deras transportmedel och föremål i deras besittning kan tillåtas att resa in i medlemsstaternas territorium eller att lämna det.”

6 I artikel 5.1 i samma kodex, med rubriken, ”Inresevillkor för tredjelandsmedborgare” föreskrivs följande:

”För vistelse som inte överstiger tre månader under en sexmånadersperiod skall följande villkor gälla för inresa för tredjelandsmedborgare:

- a) De är innehavare av en eller flera giltiga resehandlingar som tillåter passage av gränsen.
- b) De innehar giltig visering, om sådan krävs enligt rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav [EUT L 81, s. 1] ...
- c) De kan styrka syftet med och villkoren för den avsedda vistelsen och de har tillräckliga medel för sitt uppehälle för såväl den planerade vistelsens längd som återresan till ursprungslandet eller transitresa till ett tredjeland som med säkerhet tillåter inresa eller är i stånd att på laglig väg anskaffa sådana medel.
- d) De finns inte registrerade i SIS [Schengens informationssystem] i syfte att nekas inresa.
- e) De anses inte utgöra en risk för någon av medlemsstaternas allmänna ordning, inre säkerhet, folkhälsa eller internationella förbindelser, särskilt när det inte finns någon registrering i medlemsstaternas nationella dataregister som syftar till att neka inresa av samma skäl.”

7 I artikel 5.4 i kodexen om Schengen gränserna föreskrivs, med undantag från punkt 1, att tredjelandsmedborgare som inte uppfyller alla villkor i den senare punkten ska tillåtas inresa till de övriga medlemsstaternas territorier eller kan tillåtas att resa in, under vissa särskilda omständigheter.

8 I artikel 6.1, andra stycket, föreskrivs att alla åtgärder som vidtas vid tjänsteutövningen skall stå i proportion till de syften som eftersträvas genom sådana åtgärder.

- 9 I artikel 7 i samma kodex, med rubriken, ”In- och utresekontroll av personer”, föreskrivs följande i punkterna 1 och 3:

”1. Gränstrafiken vid de yttre gränserna skall underkastas kontroll av gränskontrolltjänstemän. Kontrollerna skall utföras i enlighet med detta kapitel.

...

3. Vid inresa och utresa skall tredjelandsmedborgare underkastas noggranna kontroller.

a) Den noggranna kontrollen vid inresa skall omfatta kontroll av de villkor för inresa som fastställs i artikel 5.1 samt, i förekommande fall, av handlingar som ger tillstånd till vistelse och utövande av yrkesverksamhet. Detta skall innefatta en ingående undersökning av följande aspekter:

i) Kontroll av att tredjelandsmedborgaren är i besittning av en resehandling som gäller för gränsövergång, att den inte har upphört att gälla och att handlingen i erforderliga fall åtföljs av den visering eller det uppehållstillstånd som krävs.

...

iii) Undersökning av inrese- och utresestämplarna i den berörda tredjelandsmedborgarens resehandling, i syfte att genom jämförelse av inrese- och utresedatum kontrollera att personen inte redan har överskridit den maximalt tillåtna längden för vistelse på medlemsstaternas territorium.

...”

- 10 I artikel 8 i nämnda kodex preciseras i punkten 1 att in- och utresekontrollerna vid de yttre gränserna får förenklas vid exceptionella och oförutsedda omständigheter.

- 11 I artikel 10 i kodexen om Schengengränserna föreskrivs följande i punkterna 1 och 3:

”1. Tredjelandsmedborgares resehandlingar skall systematiskt stämpas vid in- och utresa. Inrese- eller utresestämpel skall särskilt påföras följande handlingar:

a) Handlingar försedda med en giltig visering, vilka tillåter tredjelandsmedborgare att passera gränsen.

...

3. ...

På begäran av en tredjelandsmedborgare får inrese- eller utresestämpel undantagsvis slopas, om en sådan stämpel riskerar att orsaka honom betydande problem. I sådana fall skall inresa eller utresa registreras på ett separat blad med namn och passnummer. Detta blad skall överlämnas till tredjelandsmedborgaren.”

- 12 I artikel 13 i nämnda kodex om Schengengränserna föreskrivs följande:

”1. En tredjelandsmedborgare som inte uppfyller samtliga inresevillkor enligt artikel 5.1 och inte tillhör de kategorier av personer som anges i artikel 5.4 skall nekas inresa till medlemsstaternas territorium. Detta skall inte påverka tillämpningen av de särskilda bestämmelserna om rätt till asyl och internationellt skydd eller utfärdandet av viseringar för långre vistelse.

2. Inresa får endast nekas genom ett motiverat beslut med uppgift om de exakta skälen för nekad inresa. Beslutet skall fattas av den myndighet som är behörig enligt nationell lagstiftning. Det skall få verkan omedelbart.

Det motiverade beslutet med uppgift om de exakta skälen för nekad inresa skall lämnas i form av ett standardformulär som utformats i enlighet med del B i bilaga V, ifyllt av den myndighet som enligt nationell lagstiftning är behörig att neka inresa. Det ifyllda standardformuläret skall överlämnas till den berörda tredjelandssmedborgaren, som skall bekräfta att han har mottagit beslutet om nekad inresa genom detta formulär.

3. Personer som nekats inresa skall ha rätt att överklaga. Överklagande skall ske i enlighet med nationell lagstiftning ...

...

6. Närmare föreskrifter för nekad inresa finns i del A i bilaga V.”

13 Av punkten 1 b i del A i bilaga V till samma kodex följer att, den behöriga gränskontrolltjänstemannen vid nekad inresa i passet med outplånligt bläck ska införa de bokstäver som anger skälen till nekandet. En förteckning över dessa skäl finns i standardformuläret för nekad inresa.

14 Formuläret som omnämns i del B i bilaga V till nämnda kodex innehåller bland annat en uppräkningslista av nio fall när användningen medger att de behöriga myndigheterna anger skälen till nekad inresa vid gränsen.

Viseringskodexen

15 I skäl 3 i viseringskodexen anges följande:

”När det gäller viseringspolitik är införandet av ett gemensamt regelverk, särskilt genom konsolidering och utveckling av regelverket (relevanta bestämmelser i Schengenkonventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 [mellan regeringarna i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (EGT L 239, 2000, s. 19), undertecknat i Schengen den 19 juni 1990]), och i de gemensamma konsulära anvisningarna [...], ett av de viktigaste inslagen för att ’ytterligare utveckla den gemensamma viseringspolitiken som en del av ett mångsidigt system som syftar till att underlätta lagligt resande och att ta itu med olaglig invandring genom ytterligare harmonisering av nationell lagstiftning och hanteringsförfaranden vid lokala konsulära beskickningar’ ...”.

16 I artikel 24.1, första och andra stycket i kodexen föreskrivs följande:

”Viseringens giltighetstid och längden på den tillåtna vistelsen ska grunda sig på den prövning som anges i artikel 21.

En visering kan utfärdas för en, två eller flera inresor. Giltighetstiden får inte överstiga fem år.”

17 I artikel 29.1 och 29.2 i nämnda kodex föreskrivs följande:

”1. Det tryckta viseringsmärket [...] ska påföras resehandlingens ...

2. Om den utfärdande medlemsstaten inte erkänner sökandens resehandling ska det separata bladet för påförande av visering användas.”

18 Artikel 30 i kodexen anger närmare att ”Enbart innehav av en enhetlig visering ... ger inte automatisk rätt till inresa.”

19 Artikel 33 i viseringskodexen medger under särskilda villkor att giltighetstiden och/eller vistelsetiden för en utfärdad visering ska förlängas.

20 I artikel 34.1 och 34.2 föreskrivs följande:

”1. En visering ska upphävas om det blir uppenbart att villkoren för utfärdandet inte var uppfyllda vid tidpunkten för utfärdandet av denna, särskilt om det finns tungt vägande skäl att anta att viseringen erhållits på bedrägligt sätt. En visering ska som huvudregel upphävas av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som utfärdade den. En visering kan upphävas av de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat ...

2. En visering ska återkallas när det blir uppenbart att villkoren för att utfärda den inte längre är uppfyllda. En visering ska som huvudregel återkallas av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som utfärdade den. En visering kan återkallas av de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat ...”

Lettisk rätt

21 I utlänningslagen (Imigrācijas likums) av den 20 november 2002 (*Latvijas Vēstnesis*, 2000, nr 169), föreskrivs följande i artikel 4.1:

”En utlänning har rätt till inresa och vistelse i Republiken Lettland om denne samtidigt innehar

- 1) en giltig resehandling ...
- 2) giltig visering i en giltig resehandling ...”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

22 Den 8 oktober 2010 transporterade Air Baltic en indisk medborgare till Lettland på en flygning mellan Moskva och Riga. Vid gränskontrollen i Riga företedde den indiske medborgaren ett giltigt indiskt pass utan enhetlig visering samt ett ogiltigt indiskt pass med visering för flera inresor som hade utfärdats av Republiken Italien, vars giltighetsperiod sträckte sig från den 25 maj 2009 till den 25 maj 2014. Passet innehöll följande notering: ”Ogiltigt pass. Giltiga viseringar i passet är inte upphävda.”

23 Den indiske medborgaren nekades inresa på lettiskt territorium eftersom han inte hade någon giltig visering.

24 Genom beslut av den 14 oktober 2010 påförde Valsts robežsardze Air Baltic en administrativ sanktionsavgift på 2 000 lettiska lats (LVL). Valsts robežsardze ansåg att Air Baltic hade gjort sig skyldigt till en administrativ överträdelse genom att ha transporterat en person till Republiken Lettland som inte hade erforderliga resehandlingar för att passera gränsen.

25 Chefen för gränspolisens avslag Air Baltics begäran om omprövning genom beslut av den 9 december 2010.

26 Air Baltic överklagade beslutet till administratīvā rajona tiesa (förvaltningsdomstol i första instans). Air Baltics talan ogillades av denna domstol genom dom av den 12 augusti 2011.

- 27 Air Baltic överklagade nämnda dom till den hänskjutande domstolen.
- 28 Mot denna bakgrund beslutade administrativā apgabaltiesa (förvaltningsdomstol i andra instans), som ansåg att en tolkning av kodexen om Schengengränserna och av viseringskodexen krävs för att den hänskjutande domstolen ska kunna avgöra målet, att vilandeförklara detta och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:
- ”1) Ska artikel 5 [kodexen om Schengengränserna] tolkas så, att innehav av en giltig visering i en giltig resehandling utgör ett tvingande villkor vid tredjelandsmedborgares inresa?
  - 2) Ska [viseringskodexen] tolkas så, att den omständigheten att den resehandling på vilken viseringsmärket anbringats blivit ogiltig även innebär att den visering som utfärdats till [den ifrågavarande] personen blir ogiltig?
  - 3) Är nationella bestämmelser som innebär att innehav av en giltig visering i en giltig resehandling utgör ett tvingande villkor vid tredjelandsmedborgares inresa förenliga med [kodexen om Schengengränserna] och [viseringskodexen]?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den andra frågan

- 29 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artiklarna 24.1 och 34 i viseringskodexen ska tolkas så, att den omständigheten att en myndighet i tredjeland har upphävt en resehandling, automatiskt medför att en enhetlig visering som anbringats på denna handling blir ogiltig.
- 30 Domstolen erinrar i detta hänseende om att, med tillämpning av artikel 24.1 i viseringskodexen, fastställer den behöriga myndigheten giltighetstiden för en enhetlig visering vid utfärdandet. Denna period kan, under särskilda villkor, förlängas med stöd av artikel 33 i kodexen.
- 31 Enligt artikel 34.1 och 34.2 i nämnda kodex ska emellertid en visering upphävas om det blir uppenbart att villkoren för utfärdandet inte var uppfyllda vid tidpunkten för utfärdandet av denna, och återkallas om det blir uppenbart att villkoren för att utfärda den inte längre är uppfyllda.
- 32 En enhetlig visering förblir således giltig tills dess att den av medlemsstatens behöriga myndighet vid utfärdandet fastställda giltighetstiden löper ut, med undantag för om viseringen har upphävts eller återkallats före utgången av denna period, med tillämpning av artikel 34 i viseringskodexen.
- 33 Det framgår av punkterna 1 och 2 i nämnda artikel att ett upphävande eller återkallande av en enhetlig visering kräver att ett specifikt beslut antas i detta syfte av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som utfärdat viseringen eller i en annan medlemsstat. En myndighet i ett tredjeland är således inte behörig att upphäva en enhetlig visering.
- 34 Ett beslut av en sådan myndighet att upphäva en resehandling på vilket det anbringats en enhetlig visering anses således inte indirekt automatiskt upphäva eller återkalla viseringen.
- 35 Det följer för övrigt av artikel 34 i viseringskodexen att en enhetlig visering endast kan upphävas av den behöriga myndigheten om den stödjer sig på en grund som överensstämmer med de skäl för avslag som föreskrivs i artikel 32.1 och 35.6 i kodexen (se, för ett liknande resonemang, dom Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, punkterna 42 och 43). Det enda skälet för upphävande av viseringen som direkt rör resehandlingen, med tillämpning av artikel 32.1 a i) i nämnda kodex, utgörs

av det fallet att resehandlingen, vid utfärdandet av viseringen, utgör en efterbildning eller förfälskning. Det följer härav att upphävandet av resehandlingen på vilken viseringen anbringats, efter utfärdandet av den senare, inte utgör en giltig grund för en behörig myndighets upphävande av denna.

- 36 Mot denna bakgrund ska den andra frågan besvaras enligt följande. Artiklarna 24.1 och 34 i viseringskodexen ska tolkas så, att en i tredjeland behörig myndighets upphävande av en resehandling, inte automatiskt medför att en enhetlig visering som anbringats på handlingen upphör att gälla.

Den första frågan

- 37 Den nationella domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 5.1 i kodexen om Schengengränserna, jämförd med artikel 13.1 i denna, ska tolkas så, att en tredjelandsmedborgare vid inresa till en medlemsstats territorium är underkastad villkoret att den giltiga viseringen, när den företes vid gränskontrollen, ska vara anbringad på en giltig resehandling.
- 38 Domstolen erinrar i detta hänseende om att det i artikel 13.1 i kodexen om Schengengränserna föreskrivs att en tredjelandsmedborgare som inte uppfyller samtliga inresevillkor enligt artikel 5.1 och inte tillhör de kategorier av personer som anges i artikel 5.4 ska nekas inresa till medlemsstaternas territorium.
- 39 I artikel 5.1 i nämnda kodex föreskrivs att de två första villkoren för inresa för tredjelandsmedborgare till en medlemsstats territorium är att de dels innehar en eller flera giltiga resehandlingar som tillåter att gränsen passeras, dels en giltig visering, om vederbörande omfattas av viseringskravet i förordning nr 539/2001.
- 40 Domstolen konstaterar således att det enligt lydelsen i nämnda bestämmelse görs åtskillnad mellan villkoret för inresa vid innehav av en resehandling som föreskrivs i artikel 5.1 a i kodexen om Schengengränserna, och det villkor som syftar på innehavet av en visering, som föreskrivs i artikel 5.1 b, utan att det på något sätt uppställs som villkor för inresa att viseringen ska ha anbringats på en resehandling som är giltig vid den tidpunkt då gränsen passeras.
- 41 Som den lettiska och den finländska regeringen har framhållit, ger däremot vissa språkversioner av artikel 7.3 a i) i kodexen om Schengengränserna, såsom den spanska, den estniska, den italienska och den lettiska versionen, uttryck för uppfattningen att de behöriga myndigheterna vid gränskontrollerna ska försäkra sig om att en tredjelandsmedborgare innehar en giltig resehandling på viken en giltig visering anbringats.
- 42 Merparten av övriga språkversioner av nämnda bestämmelser i kodexen om Schengengränserna, nämligen den danska, tyska, grekiska, engelska, franska, litauiska, ungerska, maltesiska, nederländska, polska, portugisiska, slovenska och den svenska språkversionen har emellertid en ordalydelse som inte antyder att viseringen nödvändigtvis ska ha anbringats på en resehandling som är giltig när gränsen passeras, medan andra språkversioner, så som den tjeckiska och den finska versionen uppvisar en viss otydlighet i detta hänseende.
- 43 Behovet av en enhetlig tolkning av en unionsrättslig bestämmelse kräver i händelse av skillnader mellan de olika språkversionerna av bestämmelsen att den tolkas mot bakgrund av sammanhanget i och ändamålet med de föreskrifter i vilka den ingår (se, för ett liknande resonemang, dom DR och TV2 Danmark, C-510/10, EU:C:2012:244, punkt 45, och Bark, C-89/12, EU:C:2013:276, punkt 40).
- 44 Vad för det första gäller det sammanhang i vilket artiklarna 5.1 och 7.3 a i) i kodexen om Schengengränserna ingår, erinrar domstolen om att artikel 7 i denna kodex återfinns i kaptitel II, avdelning II med rubriken "In- och utresekontroll av personer", medan artikel 5 i samma kodex återfinns i kapitel I, avdelning II, med rubriken "Inresevillkor för tredjelandsmedborgare".

- 45 Det framgår dessutom såväl av rubriken till artikel 7 i kodexen om Schengengränserna som av ordalydelsen i punkt 3 a i samma artikel att denna bestämmelse inte syftar till att fastställa inresevillkoren för tredjelandsmedborgare, utan att klargöra olika aspekter av de noggranna kontroller som de behöriga myndigheterna ska utföra för att, bland annat, säkerställa att de senare respekterar de villkor som uppställs i artikel 5.1 i kodexen.
- 46 Domstolen framhåller också att det i artikel 13.2 i nämnda kodex föreskrivs att det motiverade beslutet med uppgift om de exakta skälen för nekad inresa ska lämnas i form av ett standardformulär som utformats i enlighet med del B i bilaga V i samma kodex.
- 47 Bland de nio fall som förekommer i nämnda standardformulär, vilka de behöriga myndigheterna ska markera för att upplysa den som anhåller om att få resa in i landet om skälen för att inresan nekas, återfinns flera skilda fall som hänför sig till resehandlingen respektive den visering som företes. Formuläret innehåller däremot inte något fall som medger att en nekad inresa motiveras med den omständigheten att någon giltig visering inte anbringats på en giltig resehandling vid den tidpunkt då gränsen passeras.
- 48 Det framgår vidare av artikel 29.2 i viseringskodexen att unionslagstiftaren inte har avsett att utesluta varje möjlighet att resa in till en medlemsstats territorium utan att förfoga över en visering som anbringats på en giltig resehandling, eftersom möjligheten att påföra en visering på ett separat blad uttryckligen föreskrivs om den utfärdande medlemsstaten inte erkänner den resehandling som företes.
- 49 Dessutom gäller att en visering, för vilken giltighetstiden inte har löpt ut, som anbringats på en resehandling som har upphävts efter utfärdandet av viseringen, skulle förlora sin verkan efter ett sådant upphävande om den inte längre kan företes vid inresa till en medlemsstats territorium, även om den återföljts av en giltig resehandling. En sådan tolkning av kodexen om Schengengränserna skulle de facto frånta en sådan visering dess giltighet, vilket följer av artiklarna 24.1 och 34 i viseringskodexen, så som de tolkas i punkt 36 i denna dom.
- 50 Vad för det andra gäller de syften som eftersträvas i kodexen om Schengengränserna, framgår det av skäl 6 i denna att gränskontrollen bör bidra till kampen mot olaglig invandring och människohandel samt till förebyggande av alla typer av hot mot medlemsstaternas inre säkerhet, allmänna ordning, folkhälsa och medlemsstaternas internationella förbindelser. Vidare föreskrivs i artikel 2.10 i nämnda kodex att in- och utresekontroller ska säkerställa att personer kan tillåtas att resa in i medlemsstaternas territorium eller att lämna det.
- 51 För att uppnå nämnda syften föreskrivs i artikel 7.3 i samma kodex att tredjelandsmedborgare ska underkastas noggranna kontroller vid inresa och utresa som, bland annat, omfattar undersökning av inrese- och utresestämplarna i den berörda tredjelandsmedborgarens resehandling, i syfte att kontrollera att personen inte redan har överskridit den maximalt tillåtna längden för vistelse på medlemsstaternas territorium.
- 52 Den lettiska och den finländska regeringen gör gällande att kontrollen är svårare att utföra vid företeende av både en upphävd resehandling i vilken en giltig visering återfinns och en giltig resehandling.
- 53 Som generaladvokaten erinrar om i punkt 68 i sitt förslag till avgörande försätter dock inte ett företeende av två olika resehandlingar de behöriga myndigheterna i en situation där de inte är kapabla att, under rimliga förhållanden, utföra de kontroller som föreskrivs i artikel 7.3 i kodexen om Schengengränserna med beaktande av den information som kan hämtas från de två dokument som företes för dem.

- 54 Myndigheterna ställs dessutom inför liknande svårigheter i det av unionslagstiftaren förutsedda fallet att en inrese- eller utresestämpel i resehandlingen ersätts med en registrering av in eller utresan på ett separat blad, vilket föreskrivs i artikel 10.3, andra stycket i kodexen om Schengengränserna.
- 55 Om dessutom de praktiska svårigheter som uppstår vid företeende av två olika resehandlingar, så som de i det nationella målet, anses vara tillräckliga för att neka tredjelandsmedborgare inresa för vilka en enhetlig visering anbringats på en resehandling som har upphävts, skulle detta innebära ett åsidosättande av kravet enligt artikel 6.1 andra stycket i kodexen om Schengengränserna, jämförd med skäl 7 i samma kodex att gränskontrollerna bör stå i proportion till de syften som eftersträvas.
- 56 Mot denna bakgrund ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 5.1 i kodexen om Schengengränserna, jämförd med artikel 13.1 i denna, ska tolkas så, att en tredjelandsmedborgare vid inresa till en medlemsstats territorium inte är underkastad villkoret att den giltiga viseringen, när den företes vid gränskontrollen, ska vara anbringad på en giltig resehandling.

Den tredje frågan

- 57 Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje frågan för att få klarhet i huruvida artikel 5.1 i kodexen om Schengengränserna, jämförd med artikel 13.1 i denna, ska tolkas på så sätt att den utgör hinder för en sådan nationell bestämmelse som den i det nationella målet aktuella, vilken medför att en tredjelandsmedborgare vid inresa till den berörda medlemsstatens territorium är underkastad villkoret att den giltiga viseringen, när den företes vid gränskontrollen, ska vara anbringad på en giltig resehandling.
- 58 Mot bakgrund av det svar som lämnats på den första frågan, kan den tredje frågan besvaras nekande endast om en medlemsstat har ett utrymme för skönsmässig bedömning som medger att denna kan neka en tredjelandsmedborgare inresa på sitt territorium genom tillämpning av ett villkor för inresa som inte föreskrivs i kodexen om Schengengränserna.
- 59 Domstolen erinrar i detta hänseende om att det av ordalydelsen i samma artikel 5.1 i nämnda kodex framgår att denna innehåller en förteckning över villkor för tredjelandsmedborgares inresa till en medlemsstats territorium, och inte en minsta uppräknning av de skäl med stöd av vilka inresa på en medlemsstats territorium för tredjelandsmedborgare kan nekas.
- 60 I artikel 7.1 i kodexen om Schengengränserna föreskrivs dessutom att in- och utresekontroll av personer vid de yttre gränserna ska utföras i enlighet med kapitel II, avdelning II i kodexen.
- 61 Artiklarna 7.3 och 7.8 i nämnda kodex återfinns i kapitel II och i respektive punkt föreskrivs att de behöriga myndigheterna är skyldiga att kontrollera inresevillkoren som fastslås i artikel 5.1 i kodexen och möjligheten att in- och utresekontrollerna vid de yttre gränserna får förenklas. Däremot innehåller inte detta kapitel någon bestämmelse som ger myndigheterna möjlighet att utöka dessa kontroller genom att tillämpa andra inresevillkor än de som föreskrivs i den senare bestämmelsen.
- 62 Det faktum att det i artikel 13.1 i kodexen om Schengengränserna föreskrivs att en tredjelandsmedborgare som inte uppfyller samtliga inresevillkor enligt artikel 5.1 och inte tillhör de kategorier av personer som anges i artikel 5.4 i kodexen ska nekas inresa till medlemsstaternas territorium, samtidigt som det i artikel 13.2, andra stycket i samma artikel föreskrivs att de exakta skälen för nekad inresa ska lämnas i form av ett standardformulär i enlighet med del B i bilaga V i nämnda kodex, talar dessutom för att förteckningen över de skäl för nekande som räknas upp i artikel 5.1 är uttömmande (se, analogt, dom Koushkaki, EU:C:2013:862, punkt 38).

- 63 Det standardformulär som föreskrivs i nämnda del B i bilaga V innehåller dessutom nio fall som de behöriga myndigheterna ska markera för att underrätta tredjelandsmedborgaren om skälen för beslutet om nekad inresa. Det sjätte fallet avser längden på den vistelse som föreskrivs i artikel 5.1, meningens första led, i kodexen om Schengengränserna, medan det för de övriga fallen hänvisas till de villkor som föreskrivs i nämnda punkt a–e.
- 64 I del A i bilaga V till kodexen om Schengengränserna föreskrivs att den behöriga gränskontrolltjänstemannen vid nekad inresa ska införa den bokstav eller de bokstäver som anger skälen till nekandet i passet. En förteckning över dessa skäl finns i standardformuläret för nekad inresa.
- 65 Det framgår dessutom av artikel 1 och skälen 4, 8 och 19 i nämnda kodex att denna syftar till att fastslå de villkor, kriterier och detaljerade bestämmelser som är tillämpliga för kontroll vid unionens yttre gränser, vilket inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna. I skäl 6 i nämnda kodex fastslås dessutom att gränskontroll är av intresse inte endast för de medlemsstater vid vars yttre gränser den utförs utan för samtliga medlemsstater som har avskaffat inre gränskontroll, vilket förutsätter en gemensam definition av villkoren för inresa.
- 66 En tolkning som innebär att kodexen om Schengengränserna enbart ålägger medlemsstaterna en skyldighet att neka inresa till medlemsstaters territorium i vissa specifika situationer, utan att för den skull harmoniserade villkor för utfärdande av viseringar fastställs, är således oförenlig med själva ändamålet med kodexen (se, analogt, dom Koushkaki, EU:C:2013:862, punkt 50).
- 67 Domstolen har dessutom redan fastställt att de åtgärder som inrättats genom Schengenavtalet av den 14 juni 1985 syftar till att säkerställa en hög och enhetlig kontroll- och övervakningsnivå vid de yttre gränserna som en följd av fritt passerande av de inre gränserna i Schengenområdet (dom kommissionen/Spanien, C-503/03, EU:C:2006:74, punkt 37), genom att de harmoniserade bestämmelserna om kontroller vid de yttre gränserna iakttas, vilka fastslås i artiklarna 6–13 i kodexen om Schengengränserna, (se, för ett liknande resonemang, dom ANAFE, C-606/10, EU:C:2012:348, punkterna 26 och 29).
- 68 Dessutom gäller att även om det i enlighet med artikel 30 i viseringskodexen är så att den omständigheten att innehav av en enhetlig visering inte är tillräckligt för en oåterkallelig rätt till inresa, så skulle syftet med underlättandet av lagligt resande, vilket anges i skäl 3 i viseringskodexen, äventyras om en medlemsstat godtyckligt kunde neka inresa när en tredjelandsmedborgare innehar en enhetlig visering, genom att lägga till ett villkor för inresa till dem som räknas upp i artikel 5.1 i kodexen om Schengengränserna, trots att unionslagstiftaren inte bedömt att en medborgare från tredjeland ska kunna nekas enhetlig visering för inresa till en medlemsstats territorium av ett sådant skäl (se, analogt, dom Koushkaki, EU:C:2013:862, punkt 52).
- 69 Härav följer att en medlemsstat inte har ett utrymme för skönsmässig bedömning som ger den rätt att neka en tredjelandsmedborgare inresa på sitt territorium genom tillämpning av ett villkor som inte föreskrivs i kodexen om Schengengränserna.
- 70 Mot denna bakgrund ska den tredje frågan besvaras enligt följande. Artikel 5.1 i kodexen om Schengengränserna, jämförd med artikel 13.1 i denna, ska tolkas så, att den utgör hinder för en sådan nationell bestämmelse som den i det nationella målet aktuella, vilken medför att en tredjelandsmedborgare vid inresa till den berörda medlemsstatens territorium är undreställd villkoret att den giltiga viseringen, när den företes vid gränskontrollen, ska vara anbringad på en giltig resehandling.

Rättegångskostnader

⁷¹ Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den hänskjutande domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

- 1) **Artiklarna 24.1 och 34 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex), ska tolkas så, att en i tredjeland behörig myndighets upphävande av en resehandling, inte automatiskt medför att en enhetlig visering som anbringats på handlingen upphör att gälla.**
- 2) **Artikel 5.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 562/2006 av den 15 mars 2006 om en gemenskapskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 265/2010 av den 25 mars 2010, jämförd med artikel 13.1 i samma förordning, ska tolkas så, att en tredjelandsmedborgare vid inresa till en medlemsstats territorium inte är underkastad villkoret att den giltiga viseringen, när den företes vid gränskontrollen, ska vara anbringad på en giltig resehandling.**
- 3) **Artikel 5.1 i förordning nr 562/2006, i dess lydelse enligt förordning nr 265/2010, jämförd med artikel 13.1 i samma förordning, ska tolkas så, att den utgör hinder för en sådan nationell bestämmelse som den i det nationella målet aktuella, vilken medför att en tredjelandsmedborgare vid inresa till den berörda medlemsstatens territorium är underkastad villkoret att den giltiga viseringen, när den företes vid gränskontrollen, ska vara anbringad på en giltig resehandling.**

Underskrifter